

have tidligere ofte talt derom, saa jeg skal ikke nu komme dybere ind derpaa. At Tiender komme med, synes at være naturligt, naar man tager andre Ejendomme, som ere matriculerede, med under denne Bestatning, thi saa synes der vel ikke at være nogen Grund til at udelukke Tiender, som jo dog ogsaa ere matriculerede Ejendomme. Med Hensyn til Arveskæftesgiffter, da ere jo de uimodsigeligt Afgifter, som ikke kunne stikkes fra Aar til andet, og der vil ogsaa deri være et Motiv for at gøre dem til Genstand for denne Bestatning. Fra disse faste Afgifter til Prioritetsrenter er der jo det væsentlige Spring, at de faste Afgifter jo ere „faste“, som det hedder. De ere altsaa uafsløselige, medens en Prioritetsrente er stikende og kan variere fra et Aar til et andet og derfor ikke saa vel egner sig til Bestatning. — Vædringsforslaget under Nr. 17 er kun en Redaktionsændring, som følger af det foregaaende Vædringsforslag under Nr. 16. Naar man nemlig tager Tiender og faste Afgifter med, maa de tilsvarende Ord ind, og Forandringen fra Lovforslaget ligger navnlig i de Ord, som tale om, hvorfra Rettighederne hidrøre; ved disse Rettigheder staaes der til Tiender og faste Afgifter. — Vædringsforslaget under Nr. 18 skal jeg ikke her dvele nærmere ved, men jeg har ikke kunnet anbefale det og skal afvente, hvad Mindretallet derom vil udtale. — Vædringsforslaget under Nr. 19 refererer sig til Vædringsforslaget under Nr. 13, som jeg omtalte, det staa og falder dermed. Noget lignende gælder om Vædringsforslaget under Nr. 20; det hænger sammen med Vædringsforslaget under Nr. 10 og staa og falder dermed. — Under Nr. 21 har et Mindretal, hvortil jeg har sluttet mig, stillet et Vædringsforslag, som gaar ud paa, at de mellemkommunale Skatteregler overhovedet ikke gøres anvendelige over for Personer, der kun have midlertidigt Ophold i en Kommune. Og saa dette Vædringsforslag er stillet af Hensyn til de større Købstæders Nabokommuner, som jo særlig frygte for at blive ramte for haardt ved denne Reform. Naar nemlig en Landligger — for at tage et Eksempel — flytter ud paa Landet, saa skulde den paagældende Kommune efter Lovforslagets Affattelse være forpligtet til af den ham paalagte Skat at tilbagebetale f. Eks. til Københavns Kommune i Forhold til den Næring, som Landliggeren har i København. Det synes der ikke at være tilstrækkelig Grund til, og ogsaa paa dette Punkt vil man derfor kunne imødetomme disse Nabokommuner (Landkommuner, som stode op til Købstaden), ved at sige, at de mellemkommunale Regler overhovedet ikke

gøres anvendelige paa et saadant midlertidigt Ophold.

Jeg har dermed afluttet Omtalen af, hvad der drejer sig om den egentlige mellemkommunale Bestatning. Vi komme nu til den anden Del af Lovforslaget, som handler om Bestatning af Aktieselskaber og lignende. Det høje Ting vil se, at der er stillet to Rækker Vædringsforslag inden for Udvalgets Flertal, men som dog kun i enkelte Punkter afvige fra hinanden, og jeg skal kort gøre Rede derfor. Flertallet har under Nr. 22 stillet et Vædringsforslag til § 9, hvorved jeg skal gøre opmærksom paa, at man der har indskrænket Bestatningen af Selskaber til dem, der drive Næring eller paa anden Maade søge Erhverv. Jeg vil straks betone dette, fordi det høje Ting deraf vil se, at man ved denne Redaktion kommer til at undgaa Nødvendigheden af en hel Mængde Undtagelser; thi det er jo indlysende, at naar Selskaber kun skulle bestattes, for saa vidt de drive Næring eller søge Erhverv, saa vil derved paa Forhaand være udelukket en hel Mængde Foreninger, som ganske vist have Foreningsindtægter, men som ikke kunne siges at være Næringsdrivende, og som derfor eo ipso ved denne Definition af Begrebet blive udelukkede. Det andet Punkt, jeg skal gøre opmærksom paa, er, at vi over for Selskabsbestatningen ere blevne staaende ved en fast Skatteprocent af 2 pCt. Naar vi ere blevne staaende derved, er det ikke, fordi der jo vel kunde være Grund til at gaa noget videre med den Bestatningsart, idet jo de fleste Kommuner i Landet have en højere Skat end 2 pCt.; men Grunden er den, at vi have troet, at det ikke vilde være hensigtsmæssigt at komme ind paa at bestemme Regler for Afgang til Afdrag i Bestatningen for de enkelte Aktionærer. Det høje Ting vil erindre, at naar vi tidligere gentagne Gange have haft denne Aktieselskabsbestatning for her i Tinget, har Tankgangen været inden for visse Grænser, at give Aktionærerne i de Selskaber, som saaledes blive bestattede, Afgang til i deres personlige Skat at fradrage mere eller mindre af den Skat, de gennem Selskabet have betalt. Dette giver et saadant indviklet Forhold, at alle ere enige om at ønske at undgaa dette; og for at undgaa dette have vi foretrukket at blive staaende ved en saa moderat Skatteprocent som her, og man tror da ikke, at der behøves at toges noget som helst Hensyn til de tidligere foreslaede Afdrag for Aktionærerne. Over for udenlandske Selskaber er der truffet en særlig Bestemmelse i det næste Stykke af Vædringsforslaget, og Grunden er den, at medens